

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžso/28/2016
Identifikačné číslo spisu: 5012200921
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5012200921.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobkyne: Q. L. Š., U. R. XXX/XX, C. L., zast.: JUDr. Mária Padalová, advokátka so sídlom Štefánikova 33, Žilina, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska č. 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 24. mája 2016 č. k. 20S/122/2012-131, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/122/2012-131 zo dňa 24. mája 2016 potvrdzuje.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v sume 151,58 € na účet právnej zástupkyne žalobkyne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. AA/2012/10730-OPHN z 04.07.2012 (ďalej tiež „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný ako odvolací správny orgán príslušný v zmysle zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 58 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „Správny poriadok“) a § 22 písm. b) zákona č. 599/2003 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon o pomoci v hmotnej núdzi“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš, odboru sociálnych vecí a rodiny

č. 2012/03060/39MR z 09.05.2012 (ďalej tiež „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým prvostupňový orgán podľa § 2, § 9 ods. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotnej núdzi rozhodol, že Q. Š. sa nepovažuje za občana v hmotnej núdzi, nespĺňa nárok na pomoc v hmotnej núdzi a nepriznáva sa jej dávka v hmotnej núdzi a príspevky k dávke.

Podľa § 2 zákona o pomoci v hmotnej núdzi je hmotná núdza stav, keď príjem občana a fyzických osôb, ktoré sa s občanom spoločne posudzujú, nedosahuje životné minimum a občan a fyzické osoby, ktoré sa s občanom spoločne posudzujú, si príjem nemôžu zabezpečiť alebo zvýšiť vlastným pričinením.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o pomoci v hmotnej núdzi ak si občan v hmotnej núdzi a fyzické osoby, ktoré sa s občanom v hmotnej núdzi spoločne posudzujú, neuplatnia svoje zákonné nároky, ktorými si môžu zabezpečiť základné životné podmienky a pomôcť si v hmotnej núdzi, nepovažujú sa za občanov v hmotnej núdzi. Podľa ods. 2 týmito zákonnými nárokmi sú výživné podľa osobitného predpisu, náhradné výživné podľa osobitného predpisu, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca podľa osobitného predpisu, dávky nemocenského poistenia, dôchodkového poistenia, úrazového poistenia, garančného poistenia a poistenia v nezamestnanosti podľa osobitného predpisu, nároky z pracovnoprávných vzťahov, dávky výsluhového zabezpečenia a opakované štátne sociálne dávky podľa osobitných predpisov, okrem prídavku na dieťa.

2. V administratívnom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu žalobkyňa nesúhlasila so záverom prvostupňového správneho orgánu, že nie je v hmotnej núdzi z dôvodu, že jej manžel U. Š. si v roku 2012 neuplatnil svoj zákonný nárok - nepožiadala o dávku v nezamestnanosti a o dávku garančného poistenia. Uviedla, že o dávku v nezamestnanosti jej manžel nepožiadala preto, lebo o zaevidovanie ako uchádzača o zamestnanie po skončení pracovného pomeru síce dňa 17.02.2012 požiadala, avšak až do podania odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu ho príslušný úrad nezaevidoval. Pokiaľ ide o dávku garančného poistenia, o túto mohol požiadať iba do obdobia 6 mesiacov od ukončenia prevádzkovania spoločnosti, v ktorej pracoval, čiže do januára 2008. Prvostupňový orgán nemal podľa žalobkyne preverovať príjem za 4 roky späť.

3. Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa dňa 15.02.2012 podala žiadosť o pomoc v hmotnej núdzi dávkou a príspevkami. Z dostupných dokladov a evidencií okrem iného vyplynulo, že manžel žalobkyne bol do 15.02.2012 zamestnaný, od februára 2015 nepracuje, nemá žiadny príjem a nie je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Bol jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným, pričom dňa 12.11.2009 sa začalo konkurzné konanie voči tejto spoločnosti. Podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne zo dňa 09.05.2012 manžel žalobkyne od 01.01.2004 do 09.05.2012 nepožiadala o dávku v nezamestnanosti a nebola mu vyplatená dávka garančného poistenia, ani o ňu nepožiadala. Preto sa žalobkyňa nepovažuje za občana v hmotnej núdzi a nepriznáva sa jej dávka a príspevky. Uplatnenie zákonného nároku je podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia povinnosťou a nie možnosťou. Preukázanie uplatnenia zákonných nárokov je podľa žalovaného rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie hmotnej núdze občana a spoločne posudzovaných osôb.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

4. Proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného podala žalobkyňa žalobu na Okresný súd Bratislava I, ktorý ju uznesením postúpil na vecne a miestne príslušný Krajský súd v Žiline. V žalobe trvala na dôvodoch administratívneho odvolania, mala za to, že žalovaný k nim nezaujal nijaký relevantný postoj, ktorým by dokázal, že nemá právo na dávky pomoci v hmotnej núdzi a príspevky. Zopakovala argumentáciu, že jej manžel ukončil podnikateľskú činnosť dňa 31.07.2007, na spoločnosť, v ktorej pôsobil, bol vyhlásený konkurz 12.11.2009, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Liptovskom Mikuláši ho však kvôli zápisu ako konateľa v obchodnom registri nezaevidoval ako nezamestnaného. Takisto pokiaľ ide o dávku garančného poistenia, už o ňu nie je možné požiadať, lebo uplynul čas na to

určený. Neskôr na výzvu súdu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne doplnila petit žaloby tak, že navrhla zrušenie napadnutého rozhodnutia i prvostupňového rozhodnutia a vrátenie veci správneému orgánu na ďalšie konanie.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že z administratívneho spisu mal za preukázané, že manžel žalobkyne si neuplatnil zákonný nárok na dávku garančného poistenia ani dávku v nezamestnanosti. Z predložených dokladov bolo zistené, že nie je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Podľa žalovaného rozhodujúcou skutočnosťou je preukázanie uplatnenia si zákonných nárokov, nie vedenie v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

6. Dňa 22.10.2012 Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Liptovskom Mikuláši vydal rozhodnutie o zaradení manžela žalobkyne do evidencie uchádzačov o zamestnanie od 16.02.2012. Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš, rozhodla dňa 23.10.2012 o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti manželovi žalobkyne a dňa 16.11.2012 o nepriznaní nároku na dávku garančného poistenia. Všetky tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť.

7. Krajský súd v Žiline dňa 22.10.2013 prvý krát rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania rozsudkom, ktorým žalobu zamietol a žalobkyni nepriznal náhradu trov konania. Na odvolanie žalobkyne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 08.02.2016 podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „O.s.p.“) zrušil rozsudok krajského súdu č.k. 20S/122/2012-56 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

8. V ďalšom konaní na pojednávaní pred krajským súdom dňa 26.04.2016 právna zástupkyňa žalobkyne poukázala na to, že právoplatné rozhodnutie o zaradení manžela žalobkyne do evidencie uchádzačov o zamestnanie vydal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Liptovskom Mikuláši až 22.10.2012, hoci písomnú žiadosť podal už 17.02.2012. Preto si skôr ani nemohol uplatniť zákonný nárok na dávku v nezamestnanosti. Poukázala tiež na rozhodnutia o nepriznaní dávky v nezamestnanosti a dávky garančného poistenia a na priebeh obdobného konania o dávke pomoci v hmotnej núdzi za mesiac september 2012.

9. Zástupkyňa žalovaného zaujala názor, že okolnosti sa zmenili až dodatočne a v čase vydania napadnutého rozhodnutia podmienky pre priznanie dávky splnené neboli. V reakcii na to žalobkyňa uviedla, že jej manžel mohol o obe dávky požiadať až po tom, ako bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

10. Krajský súd dňa 24.05.2016 verejne vyhlásil odvolaním napadnutý rozsudok, ktorým § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Druhým výrokom zaviazal žalovaného na náhradu trov konania z titulu trov právneho zastúpenia.

11. Krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že prihliadol na rozhodnutie o zaradení manžela žalobkyne do evidencie uchádzačov o zamestnanie zo dňa 22.10.2012, pričom dospel k záveru, že v čase rozhodovania správnych orgánov nebolo právoplatne skončené konanie o žiadosti o jeho zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Až na základe tejto skutočnosti vo väzbe na § 102 a § 103 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) mohol manžel žalobkyne požiadať o dávku v nezamestnanosti a dávku garančného poistenia. Žalovaný a aj prvostupňový orgán tak podľa krajského súdu predčasne konštatovali, že manžel žalobkyne nepožiadaval o tieto dávky, preto bol aj predčasný záver žalovaného, že žalobkyňa nespĺňa zákonný status občana v hmotnej núdzi. Keďže žalovaný a prvostupňový orgán nemohli rozhodnúť skôr, ako bolo vydané právoplatné rozhodnutie o zaradení alebo nezaradení manžela žalobkyne do evidencie uchádzačov o zamestnanie a iné dôvody nepriznania statusu občana v hmotnej núdzi nie sú

obsahom odôvodnenia rozhodnutí, krajský súd dospel k záveru, že v konaní správnych orgánov sa vyskytla taká právna vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a preto boli splnené podmienky na zrušenie rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p.

III.

Odvolanie žalovaného /stanovisko žalobkyne

A)

12. Žalovaný podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie a tiež kasačnú sťažnosť, zjavne z opatrnosti, keďže rozsudok krajského súdu mu bol doručený 24.06.2016 a dňa 01.07.2016 vstúpil do účinnosti nový procesný predpis, zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej tiež „S.s.p.“). Podanie nazvané „odvolanie“ bolo krajskému súdu zaslané poštou dňa 11.07.2016, podanie nazvané „kasačná sťažnosť“ bolo podaná dňa 08.07.2016 osobne na Najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorý ho potom zaslal krajskému súdu. Obe podania sú, pokiaľ ide o popis dôvodov napadnutia rozsudku, v zásade totožné. Odvolací súd rovnako ako krajský súd vyhodnotil obe podania ako odvolanie v zmysle O.s.p., najmä vzhľadom na poučenie v rozsudku krajského súdu a s ohľadom na § 491 ods. 2 S.s.p.

13. Žalovaný spochybnil rozsudok prvostupňového súdu na základe týchto odvolacích námietok:

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.)
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.);
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.);
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

14. V rozsudku krajského súdu došlo podľa žalovaného k takému výkladu zákonných predpisov, ktorý sa odchyľil od ich znenia, spôsobom zásadne popierajúcim ich účel a význam, čo zakladá dôvodnosť odvolania.

15. Žalovaný poukázal na to, že manžel žalobkyne požiadal o dávku v nezamestnanosti a dávku garančného poistenia až dňa 22.10.2012, čo je neskôr, ako boli vydané súdom preskúmané rozhodnutia. Podľa žalovaného pre posúdenie hmotnej núdze občana a spoločne posudzovaných osôb, podľa v tom čase platného zákona, je rozhodujúcou skutočnosťou preukázanie uplatnenia si zákonných nárokov. Zaradenie občana do evidencie uchádzačov o zamestnanie nie je zákonnou podmienkou na posúdenie hmotnej núdze a nemá vplyv na rozhodovanie o pomoci v hmotnej núdzi, zabezpečení životných podmienok a poskytovaní dávky a príspevkov. Žalovaný považuje za nesprávny názor žalobkyne ako aj krajského súdu, že opodstatnenosť jej nároku ako občana v hmotnej núdzi je daná tým, že medzičasom bol jej manžel zaradený do evidencie občanov.

16. Podľa názoru žalovaného krajský súd pochybil, keď pri rozhodovaní v rozpore s § 250i ods. 1 O.s.p. prihliadal na § 9 ods. 3 zákona o pomoci v hmotnej núdzi, ktorý nadobudol účinnosť až dňa 01.01.2013. Mal za to, že ho krajský súd zaviazal postupovať v rozpore so zákonom účinným v čase vydania napadnutého rozhodnutia, čo je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Podľa žalovaného súd rozhodol len na základe žalobkyňou namietanej nesprávnosti rozhodnutia bez opory v zákone. Poukázal tiež na skutočnosť, že súd by nemal vyhľadávať za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia.

17. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žaloba sa zamietá a nepriznáva sa náhrada trov v oboch stupňoch súdneho konania.

B)

18. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu zaujala názor, že krajský súd postupoval správne a stotožnila sa s jeho rozhodnutím v plnom rozsahu. Podľa nej pre rozhodnutie prvostupňového orgánu a žalovaného neboli splnené zákonné podmienky, keďže v konaní bolo preukázané, že manžel žalobkyne požiadal pred začatím konania a pred vydaním napadnutého rozhodnutia o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, o tejto žiadosti nebolo do vydania rozhodnutia žalovaného právoplatne rozhodnuté a až po tomto rozhodnutí mohol manžel žalobkyne požiadať príslušnú pobočku Sociálnej poisťovne o príslušné dávky. Preto prvostupňový orgán aj žalovaný rozhodli predčasne. Žalovaný bol podľa žalobkyne povinný prihliadnuť na nové skutočnosti a v tomto smere doplniť dokazovanie. V opačnom prípade rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu.

19. Žalobkyňa navrhla potvrdiť napadnutý rozsudok a uplatnila si náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní spolu vo výške 151,58 € za 1 úkon právnej služby - spísanie vyjadrenia k odvolaniu (143 €) + režijný paušál 8,58 €.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ustanovením § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 a § 250ja ods. 3 O.s.p. potvrdil.

21. Z administratívneho spisu a z tvrdení strán považuje odvolací súd za nesporný skutkový stav tak, ako ho zistil krajský súd. Odvolací súd poukazuje na to, že spornou otázkou je to, či bol na žalobkyňu a s ňou spolu posudzované osoby, predovšetkým na jej manžela, správne aplikovaný § 9 zákona o pomoci v hmotnej núdzi. Z posúdenia tejto kľúčovej otázky vyplýva potom v okolnostiach posudzovaného prípadu aj záver o tom, či bolo napadnuté rozhodnutie v súlade so zákonom.

22. Žalovaný rovnako ako prvostupňový orgán odôvodnili svoje rozhodnutia tým, že manžel žalobkyne si neuplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti a dávku garančného poistenia. Z použitých formulácií je zrejmé, že uvedený korektív posúdenia osôb v hmotnej núdzi správne orgány aplikovali formalisticky, bez prihliadnutia na jeho skutočný zmysel. Nesprávne interpretovali právny pojem „neuplatniť si zákonný nárok“, keď manželovi žalobkyne bez bližšieho odôvodnenia (spätne) určili, o akú dávku mal v minulosti požiadať a keďže tak neurobil, rozhodli v neprospech žalobkyne. Neprihliadli pritom na žalobkyňou opakovane uvádzané dôvody, ktoré viedli jej manžela k tomu, že si o predmetné dávky nepožiadala.

23. Odvolací súd poukazuje na to, že slovo „nárok“, ktoré zákonodarca v aplikovanom ustanovení použil, označuje v právnom jazyku také právo, ktoré je právne vymožiteľné. Výklad, podľa ktorého by mala osoba v hmotnej núdzi a všetky s ňou spolu posudzované osoby požiadať o všetky plnenia uvedené v § 9 ods. 2, a to aj v prípade, ak je takáto žiadosť celkom zjavne bez šance na úspech, by bol nepochybne nesprávny a šikanózny. Naopak, do úvahy tu prichádza len uplatnenie skutočných nárokov, čiže takých, ktoré reálne povedú k dosiahnutiu príjmov, ktorými je možné zabezpečiť si základné životné podmienky a pomôcť si v hmotnej núdzi. Ak je zrejmé, že podanie žiadosti vyvolá konanie, ktorého výsledkom bude rozhodnutie o nepriznaní dávky, treba mať za to, že nejde o nárok, ktorého uplatnenie má na účely § 9 zákona o hmotnej núdzi predchádzať. O tom, či takýto nárok existuje, si musí urobiť úsudok orgán, ktorý posudzuje hmotnú núdzu žiadateľa. Podľa názoru odvolacieho súdu je takýto

výklad zákona nevyhnutný aj bez aplikácie neskoršieho upresnenia právnej úpravy, proti čomu brojil v odvolaní žalovaný.

24. Obdobný právny názor je inými slovami vyjadrený aj v predchádzajúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1Sžo/48/2013 z 12.08.2014, 10Sžo/36/2014 z 21.01.2015.

25. V prejednávanom prípade nie je z odôvodnení vydaných rozhodnutí zrejmé, na základe akých úvah dospeli správne orgány oboch stupňov k záveru, že manžel žalobkyne mal nárok na dávku v nezamestnanosti a dávku garančného poistenia. Ide pritom o predbežnú otázku v zmysle § 40 Správneho poriadku, o ktorej si mohol a mal urobiť úsudok konajúci správny orgán.

Podľa § 40 ods. 1 Správneho poriadku ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým rozhodnutím viazaný; inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania. Podľa ods. 2 si správny orgán nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kto spáchal trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, alebo o osobnom stave fyzickej osoby, alebo o existencii právnickej osoby, ak patrí o tom rozhodovať súdu.

26. Z uvedených dôvodov je odvolací súd toho názoru, že pred rozhodnutím o nepriznaní dávky v hmotnej núdzi žalobkyni pre nesplnenie podmienok podľa § 9 zákona o pomoci v hmotnej núdzi si mal správny orgán urobiť z dostupných informácií úsudok o tom, či manželovi žalobkyne patrí niektorý z relevantných nárokov a tento úsudok aj sformulovať a primerane odôvodniť. Až na základe toho by potom mohol rozhodnúť, či bude žalobkyňu a s ňou spolu posudzované osoby považovať za osoby v hmotnej núdzi.

27. Z informácií uvádzaných žiadateľom (v prípade potreby ľahko overiteľných) bolo podľa názoru odvolacieho súdu od počiatku prakticky vylúčené, že by manžel žalobkyne mohol mať nárok na dávku v nezamestnanosti s ohľadom na nesplnenie podmienky trvania poistenia v nezamestnanosti (§ 104 ods. 1 zákona o sociálnom postení), resp. na dávku garančného poistenia z dôvodu časového odstupu od ukončenia zamestnania, z ktorého mu mal patriť príjem (§ 102, § 114 zákona o sociálnom postení). Úvahu krajského súdu o predčasnosti rozhodnutia však považoval odvolací súd za nesprávnu, predovšetkým preto, že konania o uvedených dávkach v čase vydania rozhodnutia ešte ani neprebíhali a rozhodnutie vo veci pomoci v hmotnej núdzi by malo byť z povahy veci čo najrýchlejšie.

28. Keďže napadnutému rozhodnutiu predchádzal nesprávny procesný postup (chýbajúca aplikácia § 40 Správneho poriadku o úsudku o predbežnej otázke), ktorý mal za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov (chýbajúce odôvodnenie posúdenia rozhodujúcich právnych skutočností), a zároveň je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejmé, že správne orgány nesprávne chápali pojem „nárok“ pri aplikácii § 9 zákona o pomoci v hmotnej núdzi, odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu, aj keď odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu sa zameriava na iné úvahy ako odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu.

29. V ďalšom konaní bude v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu žalovaný povinný opätovne posúdiť odkázanosť žalobkyne na dávku v hmotnej núdzi, zväžiť pritom aplikáciu § 9 zákona o pomoci v hmotnej núdzi (berúc ohľad na príslušné rozhodnutia Sociálnej poisťovne) a znovu o veci rozhodnúť.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1, § 142 ods. 1, § 149 ods. 1, § 151 ods. 1 a ods. 8 O.s.p. tak, že podľa vyčíslenia trov právneho zastúpenia vo vyjadrení žalobkyne k odvolaniu žalovaného priznal žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci (písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu) v zmysle § 13a ods. 1 c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v relevantnom znení (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 4 vyhlášky je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna šestina výpočtového základu, čo pre rok 2016 činí 143 €, k tomu patrí režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 8,58 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).